

Sygn. akt III AUz 362/19

POSTANOWIENIE

Łódź, dnia 9 grudnia 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w następującym składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Michalska
Sędziowie: SSA Dorota Rzeźniowiecka
SSA Joanna Baranowska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2019 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy S. W

przeciwko **Dyrektorowi Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie**

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej

w przedmiocie zażalenia S. V na postanowienie Sądu Okręgowego w Sieradzu
z dnia 22 sierpnia 2019 roku, wydane w sprawie o sygn. akt IV U 1146/19

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność świadczy
St. Sekretarz Sądowy

Aleksandra Słota

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. do czasu zakończenia postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie sygn. akt P 4/18.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją 14.06.2017r., na podstawie art. 15c w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (...) (Dz.U. z 2016r., poz. 708 ze zm.) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji Nr 339697/2017 z 27.04.2017r., Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie od dnia 1.10.2017r., ponownie ustalił S. W wysokość emerytury. Decyzją 14.09.2017r., na podstawie art. 22a w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (...) (Dz. U. z 2016r., poz. 708 ze zm.) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji Nr 339697/2017 z 27.04.2017r., Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie od dnia 1.10.2017r., ponownie ustalił S. W wysokość emerytury. Od powyższych decyzji S. W złożył odwołanie, wnosząc o zmianę decyzji przez przyznanie świadczeń w dotychczasowej wysokości.

Następnie Sąd pierwszej instancji wskazał, że Sąd Okręgowy w Warszawie Sekcja XIII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych skierował do TK pytanie prawne, czy: a) art. 15c, art. 22 oraz art. 13 ust. 1 lit. c w związku z art. 13b ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin, w brzmieniu badanym przez art. 1 ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin, w związku z art. 2 ustawy z 16 grudnia 2016 r., są zgodne z art. 2, art. 30, art. 32 ust. 1 i ust. 2, art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, z uwagi na ukształtowanie regulacji ustawowej w sposób ograniczający wysokość emerytury i renty, mimo odpowiedniego okresu służby, w zakresie, w jakim dokonano tą regulacją naruszenia zasady ochrony praw nabytych, zaufania obywatela do państwa prawa i stanowionego przez niego prawa, niedziałania prawa wstecz, powodującego nierówne traktowanie części

funkcjonariuszy w porównaniu z tymi, którzy rozpoczęli służbę po raz pierwszy po 11 września 1989 r., skutkując ich dyskryminacją; b) art. 1 i 2 ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin są zgodne z art. 2, art. 7, art. 95 ust. 1, art. 96 ust. 1, art. 104, art. 106, art. 109 ust. 1, art. 119, art. 120, art. 61 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP, z uwagi na sposób i tryb uchwalenia zaskarżonych przepisów oraz wątpliwości, czy spełnione zostały merytoryczne przesłanki do ich uchwalenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że w niniejszej sprawie zachodzą podstawy do zawieszenia postępowania w sprawie, z uwagi na treść art. 177§1 pkt 3¹ kpc, który stanowi, że sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym albo Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przepis ten obowiązuje z mocą od dnia 8.09.2016r.). Trybunał Konstytucyjny do tej pory nie zajmował się spornym zagadnieniem, a pytanie prawne jest pierwszym pytaniem skierowanym do TK o zbadanie zgodności przepisu art. 15c z Konstytucją.

Zdaniem Sadu Okręgowego Sąd Okręgowy w Warszawie słusznie powziął wątpliwości co do konstytucyjności powołanych wyżej przepisów, jednak nie odmówił ich zastosowania wobec samodzielnego stwierdzenia niezgodności z Konstytucją, a skorzystał z przysługującego mu uregulowania przewidzianego w art. 193 Konstytucji RP. Te same argumenty można odnieść do obecnej sprawy, zwłaszcza, że w podobnych sprawach nie zapadły jeszcze żadne wyroki sądów powszechnych.

Zażalenie na to postanowienie złożył S _____ W _____ wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W uzasadnieniu podniósł, że przedmiotem postępowania przed Sądem Okręgowym w Sieradzu jest roszczenie o przywrócenie świadczenia emerytalno - rentowego w dotychczasowej wysokości, przez zmianę w całości decyzji Dyrektora ZERMSWiA o jej obniżeniu i ponownym ustaleniu wysokości emerytury i renty policyjnej nr KRW4813487/LD, KRI 48113487/LD.

Zdaniem żalącego zawieszenie sprawy w jaskrawy sposób ogranicza jego dobra określone w art.45 Konstytucji RP. Zaznaczył, że skierowane zapytanie do Trybunału Konstytucyjnego RP nie poddane zostało jego ocenie a nawet nie wyznaczono terminu jego rozpatrzenia. Zgodnie z art. 8 ustawy zasadniczej

Konstytucja jest najwyższym Prawem Rzeczypospolitej Polskiej, a jej przepisy stosuje się bezpośrednio. Bez wątpliwości adresatem tej normy są przede wszystkim sądy sprawujące wymiar sprawiedliwości (art. 175 ust.1) a sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają Konstytucji oraz ustawom (art.178 ust.1). Również art. 193 ustawy zasadniczej nie nakłada na sąd obowiązku zwracania się do Trybunału Konstytucyjnego z zapytaniem prawnym co do zgodności aktu normatywnego z ustawą zasadniczą. Stosowanie Konstytucji nie jest więc zastrzeżone wyłącznie dla Trybunału Konstytucyjnego (art.188 ust.1) ale należy również do sądów. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że w tym przypadku nie chodzi o przeprowadzenie przez sąd powszechny, niejako w zastępstwie Trybunału Konstytucyjnego, oceny konstytucyjności przepisów ustawy, lecz o ewentualną "odmowę zastosowania" przepisów, które są niezgodne zwłaszcza w sposób oczywisty z przepisami Konstytucji RP. W tej sytuacji i w świetle art. 177 §1 pkt 3¹ k.p.c. Sąd nie ma obowiązku oczekiwania na wydanie wyroku przez Trybunał Konstytucyjny, zważywszy, że zawieszenie postępowania, a więc pozostawienie sprawy w stanie spoczynku, jest wyjątkiem od ogólnego obowiązku sprawnego działania każdej instytucji publicznej, przewidzianego we wstępie do Konstytucji oraz szczególnego obowiązku rozpatrzenia spraw sądowych bez nieuzasadnionej zwłoki.

Reasumując powyższe skarżący podniósł, że oczekiwanie przez Sąd Okręgowy w Sieradzu na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego jest niezasadne, gdyż sąd ten ma samodzielne kompetencje do działania na podstawie Konstytucji i wiążącego prawa międzynarodowego .

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

W związku z podstawą spornego postanowienia podkreślić należy, że uprawnienie z art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. ma charakter fakultatywny. Sąd Okręgowy w motywach swej decyzji wskazał na ujętą w tym przepisie przesłankę „zależności” od innego postępowania, w którym występuje taki sam problem związany z wykładnią prawa, jako wystarczającą do skorzystania z uprawnienia do zawieszenia postępowania. Tak wąskie ujęcie nie przystaje do okoliczności niniejszej sprawy. W judykaturze powszechnie przyjmuje się, że

wówczas, gdy sąd orzekający powziął wątpliwości co do zgodności z Konstytucją RP normy prawnej stanowiącej podstawę rozstrzygnięcia i sam wystąpił w tej sprawie do Trybunału Konstytucyjnego lub uczynił to inny sąd. Podstawą zawieszenia postępowania jest zatem przede wszystkim istnienie po stronie sądu orzekającego wątpliwości co do zgodności przepisów z zapisami ustawy zasadniczej, a nie sama tylko zbieżność przepisów wymagających wykładni. Już choćby z tego względu zaskarżone postanowienie nie może się ostać, gdyż Sąd Okręgowy nie wskazał na jakiegokolwiek swoje wątpliwości i nie uzasadnił procesu myślowego wokół tej przesłanki zawieszenia postępowania, w odniesieniu do przedmiotu sporu. W rozważaniach swych Sąd Okręgowy ograniczył się w zasadzie tylko do zacytowania treści pytania prawnego i do wskazania, że w obu sprawach występuje taki sam problem związany z wykładnią prawa, nie wspominając nawet, czy podziela wątpliwości Sądu pytającego. W podobnym przypadku Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdził zasadnie, iż wobec fakultatywności zawieszenia postępowania w trybie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c., celowość takiego zawieszenia byłaby uzasadniona właśnie powzięciem w sprawie określonych wątpliwości przez sąd orzekający (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 sierpnia 2019 r., III AUz 138/19, LEX nr 2728184).

Sąd Apelacyjny przyłącza się do ugruntowanego stanowiska judykatury, zgodnie z którym orzekanie o zgodności ustaw z Konstytucją RP (art. 188 pkt 1 ustawy zasadniczej) należy do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, co nie jest jednak tożsame z oceną konstytucyjności przepisu, mającego zastosowanie w konkretnej sprawie rozstrzyganej przez sąd. Sąd jest obowiązany do oceny konstytucyjności przepisu ustawy w ramach ustalania, który przepis obowiązującego prawa będzie zastosowany do rozstrzygnięcia danego stanu faktycznego w indywidualnej sprawie (art. 8 ust. 2 Konstytucji; por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r., III ZP 12/01, Legalis nr 50075 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 1998 r., I PKN 90/98, Legalis nr 45222; z dnia 29 sierpnia 2001 r., III RN 189/00, Legalis nr 52364; z dnia 8 stycznia 2009 r., I CSK 482/08, Legalis nr 158182; z dnia 23 maja 2013 r., III KRS 34/12, Legalis nr 797137; z dnia 17 marca 2016 r., III KRS 42/12, LEX nr 2288953; z dnia 8 sierpnia 2017 r., I UK 325/16, Legalis nr 1715282). W uzasadnieniu przywołanego wyroku z dnia 8 sierpnia 2017 r. Sąd Najwyższy podniósł, że stosowanie Konstytucji nie jest zastrzeżone wyłącznie dla Trybunału Konstytucyjnego (art. 188 ust. 1 Konstytucji), ale należy również do sądów, zarówno w przypadku zaistnienia luki w prawie, jak i wówczas, gdy sąd

dojdzie do przekonania, że przepis ustawy jest niezgodny z Konstytucją i nie powinien być zastosowany w konkretnej sprawie. Podkreślił przy tym, że - z uwagi na bezpieczeństwo obrotu prawnego kształtowanego również przez indywidualne akty stosowania prawa, jakimi są orzeczenia sądowe - odmowa zastosowania przepisu ustawy może nastąpić wyłącznie w wypadku, gdy sąd rozpoznający sprawę nie ma wątpliwości co do niezgodności tego przepisu z Konstytucją RP, a sprzeczność ma charakter oczywisty, inaczej mówiąc, gdy zachodzi sytuacja oczywistej niekonstytucyjności przepisu. Dalej Sąd Najwyższy wywiódł, że sytuacja oczywistej niekonstytucyjności może zachodzić wówczas, gdy porównywane przepisy ustawy i Konstytucji RP dotyczą regulacji tej samej materii i są ze sobą sprzeczne, a norma konstytucyjna jest skonkretyzowana w stopniu pozwalającym na jej samoistne zastosowanie, gdy ustawodawca wprowadził regulację identyczną jak norma objęta już wyrokiem Trybunału, gdy Trybunał stwierdził niekonstytucyjność określonej normy prawnej zamieszczonej w przepisie tożsamym, który nie podlegał rozpoznaniu przed Trybunałem, gdy sposób rozumienia przepisu ustawy wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2009 r., I CSK 482/08, Legalis nr 158182; z dnia 17 marca 2016 r., V CSK 377/15, Legalis nr 1460332; uchwała składu 7 s. Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 października 2006 r., I FSP 2/06, ONSAiWSA 2007 nr 1, poz. 3 oraz wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 24 września 2008 r., I OSK 1369/07, Legalis nr 162941; z dnia 18 grudnia 2013 r., I FSK 36/13, Legalis nr 806672). Również w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wielokrotnie podkreślano, że w przypadku kontroli konstytucyjności ustaw sąd, który poweźmie wątpliwości co do zgodności z Konstytucją RP przepisu ustawy będącego podstawą rozstrzygnięcia, powinien skierować na podstawie art. 193 Konstytucji RP pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego, chyba że zachodzi przypadek tzw. wtórnej niekonstytucyjności przepisu ustawy lub przepis ustawy jest w oczywisty sposób niezgodny z Konstytucją. W uzasadnieniu wyroku z 15 lutego 2018 r., I FSK 1523/17 (Legalis nr 1719119) Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił, że wynikająca z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP zasada bezpośredniego stosowania Konstytucji łączy się z prawem do odmowy zastosowania przez sąd przepisu ustawy sprzecznej w sposób oczywisty z Konstytucją. Zasada ta rozwinięta została w art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym „sąd jest związany przepisami ustaw i Konstytucji”. W myśl zaś art. 193 Konstytucji RP, w razie wątpliwości co do zgodności z Konstytucją

- 7 -

przepisu ustawy będącego podstawą rozstrzygnięcia sprawy, sąd powinien skierować do Trybunału Konstytucyjnego pytanie prawne. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, stosując zasadę bezpośredniego stosowania Konstytucji, wynikającą z art. 8 ust. 2, sąd może odmówić zastosowania w sprawie przepisu ustawy będącego podstawą rozstrzygnięcia, gdy przepis ten jest w oczywisty sposób niezgodny z Konstytucją RP. Oczywista niekonstytucyjność występuje zwłaszcza w przypadku, gdy ustawodawca wprowadził regulację identyczną jak norma objęta już wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego (zob. M. Wiącek „Pytanie prawne sądu do Trybunału Konstytucyjnego”, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 2011, s. 266-268).

Wskazując na powyższe rozważania podnieść należy, że odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za oczywiście sprzeczny z Konstytucją nie narusza kompetencji Trybunału Konstytucyjnego i nie ma bezpośredniego związku z tymi kompetencjami. Formalnie przepis ten w dalszym ciągu pozostaje w systemie prawnym i może być stosowany przez inne sądy orzekające w takich samych sprawach. Uznanie, że sądy powszechne nie są uprawnione do badania zgodności ustaw z Konstytucją, a w konsekwencji do zajmowania stanowiska w kwestii ich zgodności jak też niezgodności z ustawą zasadniczą, jest wyraźnie sprzeczne z art. 8 ust. 2 Konstytucji, który zobowiązuje do bezpośredniego stosowania jej przepisów, przy czym pod pojęciem „stosowanie” należy rozumieć w pierwszym rzędzie sądowe stosowanie prawa. Z uwagi na bezpieczeństwo obrotu prawnego odmowa zastosowania przepisu ustawy może nastąpić wyłącznie w wypadku, gdy sąd nie ma wątpliwości co do niezgodności tego przepisu z Konstytucją, a sprzeczność postrzega jako oczywistą, a zatem gdy zachodzi sytuacja oczywistej niekonstytucyjności przepisu, na co powołał się ubezpieczony w swym odwołaniu. Tymi względami będzie kierował się Sąd Okręgowy ponownie rozpatrując wniosek organu rentowego o zawieszenie postępowania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zawieszenie postępowania na obecnym etapie sprawy jest nie do pogodzenia z konstytucyjnymi uprawnieniami ubezpieczonego do rozpoznania jego sprawy bez zbędnej zwłoki - art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jak również dyrektywą wynikającą z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284). Nie budzi wątpliwości, że zawieszenie postępowania na rozważanej podstawie prowadzi do wydłużenia postępowania. Co więcej, czas wydłużenia nie jest możliwy do określenia, nawet w sposób przybliżony. Pytanie prawne

Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynęło to Trybunału Konstytucyjnego w dniu 27 lutego 2018 r., nadano sprawie sygnaturę P 4/18, a ze strony internetowej TK wynika, iż ostatnią czynnością w tym postępowaniu był wpływ stanowiska Sejmu RP w dniu 23 listopada 2018 r. Świadczy to, że od listopada ubiegłego roku do chwili obecnej nie podjęto w sprawie żadnych dalszych czynności. Odwołujący się ma aktualnie 62 lata i ma prawo do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie. Należy też mieć w polu widzenia, że taka właśnie potrzeba rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki i w rozsądnym terminie legła u podstaw wydania w dniu 18 marca 2019 r. przez Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowienia o wyznaczeniu do rozpoznania sprawy Sądu Okręgowego w Sieradzu w trybie art. 44 k.p.c. Sprawa z pytania prawnego była już zawisła w Trybunale Konstytucyjnym od wielu miesięcy i gdyby Sąd Apelacyjny w Warszawie brał pod uwagę jako celowe zawieszenie postępowania, to w istocie zbyteczne byłoby wyznaczenie innego sądu do wydania takiego postanowienia. Sprawa została przekazana Sądowi Okręgowemu w Sieradzu do rozpoznania. Z punktu widzenia ubezpieczonego oczekującego na rozpatrzenie sprawy od sierpnia 2017 r. jest to okoliczność istotna.

Nadto zauważyć należy, że pytaniem prawnym w sprawie sygn. akt P 4/18 nie została objęta kwestia, czy sprawa dotycząca obniżenia emerytury i renty została załatwiona przez organ rentowy zgodnie ze standardem wyznaczonym przez art. 1 Protokołu Nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1995 r. Nr 36, poz. 175), na który to przepis powołał się ubezpieczony w pkt 5 odwołania. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przyjmuje się, że zmniejszenie lub zaprzestanie wypłaty świadczenia emerytalnego może stanowić ingerencję w poszanowanie własności w rozumieniu art. 1 Protokołu Nr 1. Ingerencja ta jest dopuszczalna, musi jednak być uzasadniona, przy czym ingerencja ze strony organu władzy publicznej w poszanowanie mienia musi być zgodna z prawem, musi realizować cele, mieszczące się w granicach interesu publicznego oraz musi być rozsądnie proporcjonalna do realizowanego celu, a zatem wykładnia przepisów stanowiących podstawę prawną kwestionowanych decyzji powinna uwzględniać wiążący Polskę standard konwencyjny (tak Rzecznik Praw Obywatelskich w stanowisku z dnia 31 maja 2019 r., www.rpo.gov.pl).

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał, że w podobnych sprawach nie zapadły jeszcze wyroki sądów powszechnych. W

- 9 -

istocie zaś, w Sądzie Okręgowym w Częstochowie w dniu 31 maja 2019 r. w sprawie sygn. IV U 241/17 zapadł wyrok nawiązujący do zasad podstawowych Unii dekodowanych z Traktatu o Unii Europejskiej (LEX nr 2704111; zob. także omówienie wyroku w artykule Grzegorza Kamińskiego „Sprzeczność tzw. ustawy dezubekizacyjnej z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności” opubl. Legalis). Sąd ten w przytoczonym wyroku oraz wielu dalszych judykatach przedstawił zasługujący na uwagę pogląd, wskazując na art. 9 i art. 91 Konstytucji RP, które statuują obowiązek przestrzegania prawa międzynarodowego oraz art. 4 ust. 3 i art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i wywodząc, że w przypadku, gdy przepisy krajowe lub praktyka stosowania prawa uniemożliwiają ochronę praw podstawowych UE, to sąd krajowy, w razie bezskutecznej wykładni przepisów krajowych, powinien odmówić ich zastosowania, a owa bezskuteczność wykładni przepisów krajowych wynika z faktu, że Trybunał Konstytucyjny do tej pory nie rozpoznał wniosku Sądu Okręgowego w Warszawie o zbadanie zgodności przedmiotowych regulacji z Konstytucją RP (zob. także wyroki Sądu Okręgowego w Częstochowie: z dnia 30 lipca 2019 r., IV U 357/19, Legalis 2239600, z dnia 30 lipca 2019 r., IV U 699/19, Legalis nr 224611, z dnia 8 sierpnia 2019 r., IV U 313/19, Legalis nr 2240779, z dnia 20 września 2019 r., IV U 826/19, Legalis nr 2729356). Podkreślić w tym miejscu należy, że bezskuteczność wykładni, wynikająca ze stanu sprawy P 4/18, jest faktem.

Należy także przypomnieć wielokrotnie prezentowane w orzecznictwie stanowisko, że sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie w sprawie ponownego ustalenia wysokości (obniżenia) emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza, nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej zarówno co do faktów, tj. ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby, jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2015 r., III AUa 2031/13, Legalis nr 1325480). Przemawia to za potrzebą merytorycznego rozpoznania sprawy, także przez wzgląd na obecny stan zdrowia ubezpieczonego i możliwość prowadzenia czynności dowodowych z jego udziałem (vide: wnioski dowodowe zawarte w odwołaniu od decyzji o ponownym ustaleniu wysokości renty inwalidzkiej).

- 10 -

Dochodząc do powyższych konstatacji Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał wniosek o zawieszenie postępowania do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rzetelnie rozważy kwestię zakresu i biegu postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie P 4/18, w kontekście możliwości samodzielnego rozstrzygnięcia sprawy, a dokonując tej oceny weźmie pod uwagę przysługujące odwołującemu prawo do sądu oraz prawo do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność świadczy
St. Sekretarz Sądowy
Aleksandra Słota

- 10 -